

ปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในประเทศเวียดนาม PROBLEMS IN LEARNING AND TEACHING THAI FUNDAMENTALS IN VIETNAM

Nguyen Kieu Yen¹

Nguyen Kieu Yen

กาญจนา วิชญาปกรณ์²

Kanchana Witchayapakorn

กฤษฎาภยจน โดพิทักษ์³

Krittayakan Topithak

ทรงภพ ขุนมธุรส⁴

Songphop Khunmathurot

Received Date: 22 May 2024

Revised Date: 18 November 2024

Accepted Date: 30 November 2024

บทความวิจัย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในประเทศเวียดนาม กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยจำนวน 7 คน จากมหาวิทยาลัย 5 แห่งในประเทศเวียดนาม ใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กลุ่มที่ 2 คือ นักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยของภาควิชาภาษาไทย UDN, UFLS ประเทศเวียดนาม จำนวน 100 คน โดยลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2023-2024 ใช้การเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัย การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในประเทศเวียดนาม และการวัดความสามารถใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในประเทศเวียดนาม เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยประกอบด้วย 1. แบบวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนาม เป็นแบบการวิเคราะห์สรุปความ 2. แบบสัมภาษณ์ปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในเวียดนาม เป็นแบบสัมภาษณ์ชนิดกึ่งโครงสร้าง 3. แบบวัดความสามารถในการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา การวิเคราะห์สรุปอุปนัย และวิเคราะห์แก่นสาระ สถิติที่ใช้คือ ความถี่ ค่าร้อยละ และนำผลวิเคราะห์มาจัดอันดับ ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในประเทศเวียดนาม พบด้วยกัน 4 ด้าน คือ 1. ปัญหาการออกเสียงภาษาไทย 2. ปัญหาด้านการใช้คำในภาษาไทย 3. ปัญหาด้านการใช้วลี และ 4. ปัญหาด้านการใช้ประโยค

คำสำคัญ: ปัญหาการเรียนการสอน, หลักภาษาไทย, นักศึกษาเวียดนาม

¹ นิสิตระดับปริญญาเอก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, Ph.D. Student, Faculty of Education, Naresuan University.
Email: nguyengkieu65@nu.ac.th

² รองศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, Assoc. Prof. Ph.D., Faculty of Education, Naresuan University.

³ รองศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, Assoc. Prof. Ph.D., Faculty of Education, Naresuan University.

⁴ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, Asst. Prof. Ph.D., Faculty of Education, Naresuan University.

Abstract

This research aims to study the problems in learning and teaching Thai Fundamentals in Vietnam. The target groups for the research are divided into two groups. The first group consist of seven Thai language instructors, selected through purposive sampling, from five universities in Vietnam. The second group, selected through purposive sampling, consists of 100 Vietnamese students studying Thai at the Division of Thai, University of Foreign Language Studies, The University of Danang (UDN, UFLS), in Vietnam in the academic year 2023-2024. The researchers used document and research analysis, the interview with Thai language instructors in Vietnam, and the assessment of the Thai Fundamentals proficiency of Vietnamese students majoring in Thai language in Vietnam. The research instruments included 1) a summary analysis form of the document and research related to the use of Thai fundamentals by Vietnamese students, 2) a semi-structured interview form on problems in teaching and learning Thai fundamentals in Vietnam, and 3) a Thai fundamentals proficiency assessment form for Vietnamese students. The data were analyzed by using content analysis, analytic induction analysis, and thematic analysis. The statistics used in this study were frequency and percentage. The findings reveal four main issues in the teaching and learning of the Thai Fundamentals in Vietnam which are 1) pronunciation, 2) word usage issues, 3) phrase usage, and sentence usage.

Keywords: problems in learning and teaching, Thai fundamentals, Vietnamese students

บทนำ

พัทธยา จิตต์เมตตา (2550) ได้กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์ ในอดีตการเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องของคนในสังคมใดสังคมหนึ่งที่มีข้อตกลงเกี่ยวกับการสื่อสารร่วมกัน แต่ในยุคโลกาภิวัตน์การเรียนรู้ภาษาได้ขยายในวงกว้างออกไปสู่ความเป็นสากล ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับ Brown (2000) ที่กล่าวไว้ว่า เมื่อโลกมีความต้องการสื่อสารข้ามชนชาติและสังคมเดิม บทบาทของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงมีความสำคัญที่ขาดไม่ได้ เพราะไม่มีวิธีใดที่เข้าใจคำพูด วิธีคิด การกระทำ ตลอดจนวิถีชีวิต ความเชื่อ วัฒนธรรมอย่างแท้จริงเท่ากับการรู้ภาษาของชนชาตินั้นอย่างลึกซึ้ง หรืออาจจะสรุปได้ว่าการรู้ภาษาต่างประเทศเป็นคุณสมบัติของมวลชนโลก

ทั้งนี้ ศรีวิไล พลมณี (2545) ได้ให้ข้อมูลไว้ว่า ในยุคศหัสวรรษใหม่ (New millennium) ภาษาไทยถูกจัดอยู่ในสารบบของภาษาโลกที่สอนอย่างไม่แพร่หลาย ปัจจุบันภาษาไทยได้รับความนิยมจากชาติต่าง ๆ มากขึ้นกว่าอดีตจากการขยายการลงทุนของนักธุรกิจไทยในต่างประเทศ การเผยแพร่สื่อบันเทิงไปยังประเทศต่าง ๆ และการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จอย่างมากในประเทศไทย กระทรวงการต่างประเทศได้ทำการสำรวจพบว่า มีสถาบันอุดมศึกษาทั่วโลกเปิดสอนหลักสูตรที่เป็นภาษาไทยหรือเกี่ยวข้องกับประเทศไทยถึง 114 แห่ง นับว่าภาษาไทยได้รับความนิยมในการเรียนการสอนในฐานะภาษาต่างประเทศเป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มสูงขึ้น

นอกจากนี้ วโรตม เตชศรีสุธี (2022) กล่าวว่า กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (Thailand International Cooperation Agency – TICA) ตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างการทำธุรกิจระหว่างประเทศกับการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรม จึงเริ่มจัดโครงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยจากพื้นที่ฐานธุรกิจทางภาคใต้ของประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2539 ต่อมาโครงการนี้ได้ขยายพื้นที่เพิ่มในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในเวียดนามได้แก่ มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ กรุงฮานอย (USSH, VNU-HANOI) มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ กรุงฮานอย (ULIS, VNU-HANOI) มหาวิทยาลัยฮานอย (HANU) มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง (UDN, UFLS) และมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ (USSH, VNU-HCM) โดยการจัดโครงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยในเวียดนามมีวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองความต้องการในภาคธุรกิจไทย – เวียดนามในตอนแรก และจนถึงปัจจุบันยังได้เสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างสองประเทศ

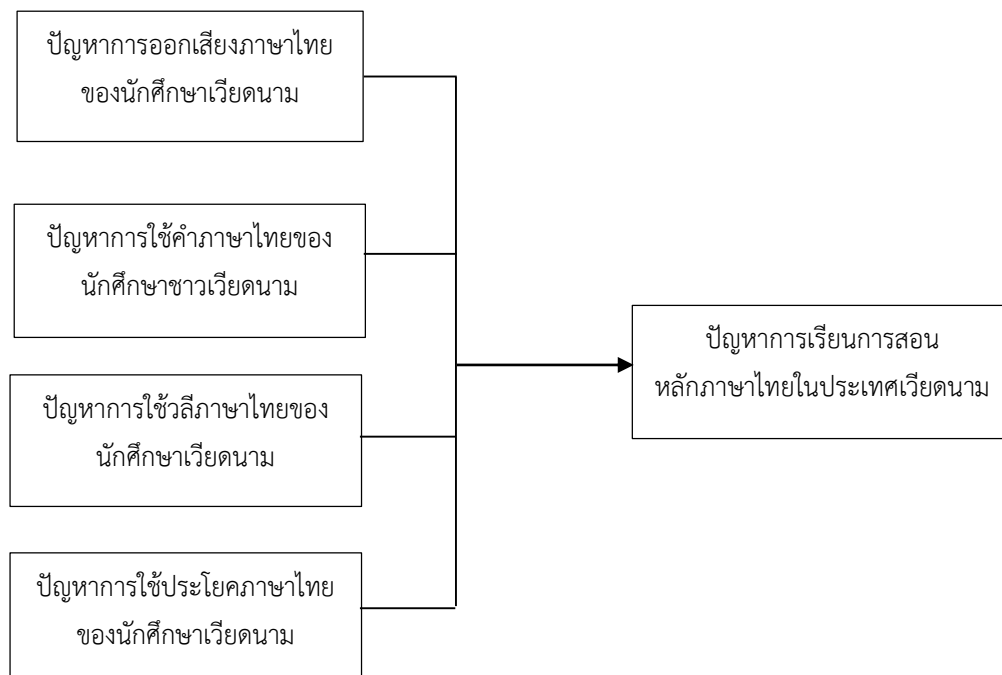
ในการเรียนการสอนภาษาไทยในเวียดนามนั้น ทั้งนักศึกษาและผู้สอนย่อมปรารถนาว่านักศึกษาจะใช้หลักภาษาไทยอย่างถูกต้องชัดเจน โดยคาดหวังว่านักศึกษาจะใช้หลักภาษาไทยได้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา เพราะมองว่าการใช้หลักภาษาไทยไม่ถูกต้องชัดเจนอาจจะส่งผลให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร ผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อช่วยให้นักศึกษาฝึกฝน และใช้หลักภาษาไทยให้มีความผิดพลาดน้อยที่สุด

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะลงมือพัฒนาเครื่องมือในการส่งเสริมและพัฒนาการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนามนั้น ควรดำเนินการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามก่อน ซึ่งวู (2553) ได้สำรวจปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามถิ่นใต้โดยพบว่า ผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น ได้แก่เสียง /p/, /ph/ และ /ch/ พยัญชนะควบกล้ำ ได้แก่เสียง /pr/, /pV/ และ /phV/ และพยัญชนะท้าย ได้แก่เสียง /-k/, /-t/, /-n/ และ /-ŋ/ ด้าน Nguyen (2024) ได้สำรวจปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยดานัง (UDN, UFLS) พบว่า นักศึกษาออกเสียงภาษาไทยผิดทั้งเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ เสียงพยัญชนะท้าย และเสียงวรรณยุกต์ โดยเสียงที่ออกเสียงผิดมากที่สุดคือเสียง /-n/ ออกเสียง ผิดเป็น /-ŋ/ ผิดร้อยละ 65.7 ทั้งนี้ ยังไม่มีงานวิจัยนำเสนอปัญหาด้านการเรียนการสอนหลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยจึงศึกษาปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในประเทศเวียดนามเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาเครื่องมือส่งเสริมการเรียนการสอนหลักภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวเวียดนามต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในประเทศเวียดนาม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 ภาพกรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัย การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในประเทศเวียดนาม และการวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทยในประเทศเวียดนาม

1. การวิจัยเอกสาร (Documentary Research)

แหล่งข้อมูล เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนาม และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบวิเคราะห์เอกสาร โดยแบบวิเคราะห์เอกสารดังกล่าวผ่านการพิจารณาตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วคัดเลือกเนื้อหาที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 แสดงว่าเนื้อหามีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและวัตถุประสงค์ทุกข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมและสังเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทย และการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนาม

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้การขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และวิเคราะห์สรุปอุปนัย (Analytic Induction) แล้วเขียนบรรยายเป็นความเรียง

2. การสัมภาษณ์ (Interview)

กลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มเป้าหมายเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยระดับอุดมศึกษาในประเทศเวียดนามแบบเจาะจงจำนวน 7 คน ใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือเป็นอาจารย์ผู้สอนต้องมีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาชาวเวียดนาม 5 ปีขึ้นไปประกอบด้วย 1. University of Languages and International Studies, Vietnam National University in Hanoi จำนวน 1 คน 2. Hanoi University จำนวน 1 คน 3. University of Social Sciences and Humanities, Vietnam National 4. University of Foreign Language Studies, The University of

Danang จำนวน 3 คน 5. University of Social Sciences and Humanities, Vietnam National University in Hochiminh City จำนวน 1 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในเวียดนาม เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) โดยแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวผ่านการพิจารณาตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วคัดเลือกคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 แสดงว่าคำถามมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและวัตถุประสงค์ทุกข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสัมภาษณ์แบบสนทนากลุ่ม (Focus Group)

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นำมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

3. การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)

กลุ่มประชากร นักศึกษาชาวเวียดนาม ภาควิชาภาษาไทย University of Foreign Language Studies, The University of Danang (UDN, UFLS) ประเทศเวียดนาม จำนวน 100 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2023-2024 ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนาม โดยแบบวัดความสามารถดังกล่าวผ่านการพิจารณาตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วคัดเลือกคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 แสดงว่าคำถามมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและวัตถุประสงค์ทุกข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งการทดลองความสามารถการใช้หลักภาษาไทยเป็น 2 ช่วง โดยช่วงแรกบันทึกเสียงบทอ่านเพื่อวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ช่วงที่ 2 เป็นการทำข้อสอบจำนวน 40 ข้อ เป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือกซึ่งเป็นข้อสอบที่มีความรู้ด้านหลักภาษาไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลการออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มประชากรสรุปปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนามแล้ววิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และนำผลการทำข้อสอบปรนัยของกลุ่มประชากรที่ได้สรุปปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเวียดนามแล้ววิเคราะห์แก่นสาระ (Thematic Analysis) และคำร้อยละ

ผลการศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในประเทศเวียดนาม มี 4 ด้านได้แก่

1. ปัญหาการออกเสียงภาษาไทย
2. ปัญหาการใช้คำในภาษาไทย
3. ปัญหาการใช้วลี
4. ปัญหาการใช้ประโยค

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

1.1 เสียงพยัญชนะต้นที่นักศึกษาเวียดนามออกเสียงผิด มักออกเสียงผิด ได้แก่ /p/, /ph/, /b/, /c/, /ch/, /s/ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เสียง /p/ มักออกเสียง เป็น /b/ หรือ /ph/ หรือ /f/ เช่น ปี ออกเสียง เป็น บี หรือ พี ไป ออกเสียงเป็น ไพ

เสียง /ph/ มักออกเสียงเป็นเสียง /p/ เช่น พา ออกเสียง เป็น ปา

เสียง /b/ มักออกเสียงเป็นเสียง /p/ หรือ /ph/ เช่น ป่า ออกเสียงเป็น พ่า

เสียง /c/ มักออกเสียงเป็นเสียง /ch/ เช่น จี ออกเสียง เป็น ซี

เสียง /ch/ มักจะออกเสียงเป็นเสียง /c/ เช่น ฉัน ออกเสียงเป็น จัน ชานม ออกเสียงเป็น จานม
ใช้ออกเสียงเป็น ใจ ชุต ออกเสียงเป็น จุต เฉลิมฉลอง ออกเสียงเป็น เจริมฉลอง และ เชื่อมโยง ออกเสียงเป็น เจื่อมโยง

เสียง /s/ มักออกเสียงคล้าย /sh/ เช่น สี ออกเสียง เป็น /shii/ เป็นเสียง /s/ ที่ต้องห่อลิ้น

จากแบบวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า ด้านปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นของนักศึกษาเวียดนาม 100 คน ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ เสียง /ph/ จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมาคือ เสียง /p/ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 42 รองลงมาคือ เสียง /b/ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 41 รองลงมาคือ เสียง /c/ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 32 รองลงมาคือ เสียง /ch/ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมาเป็นเสียง /s/ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ตามลำดับ

1.2 เสียงพยัญชนะควบกล้ำที่นักศึกษาเวียดนามมักออกเสียงผิด ได้แก่ /pr/, /phr/, /pl/, /phl/, /khw/ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เสียง /pr/ มักออกเสียงเป็น /br/ หรือ /phr/ เช่น ปรับ ออกเสียงเป็น บปรับ ปรง ออกเสียงเป็น พร่ง

เสียง /phr/ มักออกเสียงเป็น /fr/ เช่น พรุ่งนี้ ออกเสียงเป็น ฟร่งนี้

เสียง /pl/ มักออกเสียงเป็น /bl/ หรือ เช่น ปลา ออกเสียง บลา

เสียง /phl/ มักออกเสียงเป็น /fl/ เช่น ฝลำน ออกเสียงเป็น ฟลำน

เสียง /khw/ มักออกเสียงเป็น /kha – wa/ ความ ออกเสียงเป็น ความ

จากแบบวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า ด้านปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำของนักศึกษาเวียดนาม 100 คน ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ เสียง /pr/ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 54 รองลงมาคือ เสียง /pl/ จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 53 รองลงมาคือ เสียง /phr/ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 51 รองลงมาคือ เสียง /phl/ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือ เสียง /khw/ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12 ตามลำดับ

1.3 เสียงพยัญชนะท้ายที่นักศึกษาเวียดนามมักออกเสียงผิด ได้แก่ /-n/, /-t/, /-k/, /-ŋ/ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เสียง /-n/ ออกเสียงเป็นเสียง /-ŋ/ เช่น เพลิดเพลิน ออกเสียงเป็น เพลิกเพลิง ทำงาน ออกเสียงเป็น ทำาง ทั้งนั้น ออกเสียงเป็น ทั้งนั้ง

เสียง /-t/ ออกเสียงเป็นเสียง /-k/ เช่น ตาบอด ออกเสียงเป็น ตาบอก ข้าวผัด ออกเสียงเป็น ข้าวผัก

เสียง /-ŋ/ ออกเสียงเป็นเสียง /-n/ เช่น พलग ออกเสียงเป็น พลาน เพลิง ออกเสียงเป็นเพลิน

เสียง /-k/ ออกเสียงเป็นเสียง /-t/ เช่น แตกต่าง ออกเสียงเป็น แตตต่าน ตากแดด ออกเสียงเป็น ตาดแตก

จากแบบวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า ด้านปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายของนักศึกษาเวียดนาม 100 คน ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ เสียง /-n/ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 59 รองลงมาคือ เสียง /-t/ จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 52 รองลงมาคือ เสียง /-ŋ/ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 46 รองลงมาคือ เสียง /-k/ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38 ตามลำดับ

1.4 เสียงสระที่นักศึกษาเวียดนามมักออกเสียงผิด ได้แก่ /ia/, /ua/, /ɕa/, /a/, /o/, /u/ ดังนี้

เสียงสระ /ia/ ออกเสียงเป็นเสียงสระ /ii/ เช่น ตะเกียบ ออกเสียงเป็น ตะกิบ โรงเรียน ออกเสียงเป็น โรงริน

เสียงสระ /ua/ ออกเสียงเป็นเสียงสระ /u/ เช่น ครอบคร้ว ออกเสียงเป็น ครอบครุ ตัว ออกเสียงเป็น ตู

เสียงสระ /ɕa/ ออกเสียงเป็นเสียงสระ /ɕ/ เช่น เรือน ออกเสียงเป็น ริน เครื่องใช้ ออกเสียงเป็น คริ่นใช้

เสียงสระ /a/ ออกเสียงเป็นเสียงสระ /aa/ เช่น ทำไม ออกเสียงเป็น ทามมาย ไร่ ออกเสียงเป็น ้วย

เสียงสระ /o/ โอะ ออกเสียงเป็นเสียงสระ /oo/ เช่น พบ ออกเสียงเป็น โพบ รบกวน ออกเสียงเป็น ไรบกวน

เสียงสระ /u/ ออกเสียงเป็นเสียงสระ /uu/ เช่น พุช ออกเสียงเป็น พู้ด ลุง ออกเสียงเป็นลุง

จากแบบวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า ด้านปัญหาการออกเสียงสระของนักศึกษาเวียดนาม 100 คน ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ เสียง /ia/ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 39 รองลงมาคือ เสียง /ua/ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38 รองลงมาคือเสียง /ɕa/ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 37

รองลงมาคือ เสียง /a/ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 36 รองลงมาคือ เสียง /o/ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 26 รองลงมาคือ เสียง /u/ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 16 ตามลำดับ

1.5 เสียงวรรณยุกต์นักศึกษาเวียดนามมักออกเสียงผิด ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์โท มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เสียงวรรณยุกต์โทมักออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญเช่น ที่ ออกเสียงเป็น ที่ ด้วย ออกเสียงเป็น คอย ออกเสียงเป็น คอย ชื่อ ออกเสียงเป็น ชื่อ ให้ ออกเสียงเป็น ไฮ เข้า ออกเสียงเป็น เคา และ ร่น ออกเสียงเป็น ร่น เสียงวรรณยุกต์โท ออกเสียงเป็นวรรณยุกต์ตรีเช่น ชอบ ออกเสียงเป็น ชอบ ได้ ออกเสียงเป็น ด้าย จากแบบวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า ด้านปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ของนักศึกษาเวียดนาม 100 คน ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ วรรณยุกต์เสียงโทออกเสียงเป็นวรรณยุกต์เสียงสามัญ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 54 รองลงมาคือ วรรณยุกต์เสียงโทออกเสียงเป็นวรรณยุกต์เสียงตรี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 36 ตามลำดับ

2. ปัญหาด้านการใช้คำ ผู้วิจัยพบปัญหาการเขียนสะกดคำและการใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ไทย การใช้คำลักษณนาม การใช้สรรพนามผิด การใช้คำกริยาที่ผิดความหมาย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ปัญหาการเขียนสะกดคำและการใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ ได้แก่

2.1.1 การเขียนพยัญชนะต้นผิด นักศึกษามักจะเขียนสะกดผิดตัวอักษรที่มีรูปคล้ายกัน เช่น “ป” และ “บ” “ม” และ “น” “ค” และ “ด” “ฎ” และ “ฏ” “ผ” และ “พ” “ภ” และ “ถ” เขียนอักษรควบกล้ำและอักษรนำผิดหรือมีไม่ครบทั้งสองตัว

2.1.2 การเขียนสระผิด เช่น สระเสียงสั้นเขียนเป็นสระเสียงยาว สระเสียงยาวเขียนเป็นสระเสียงสั้น สระประสมเขียนไม่ถูกต้อง

2.1.3 การเขียนพยัญชนะท้ายผิด มักจะเขียนผิดในคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราเช่น แม็กก แม็กน แม็กด แม็กบ ซึ่งอาจเกิดจากการออกเสียงผิด เช่น โรงเรียน เขียนเป็น โรงเรียง ผิดพลาด เขียนเป็น ผิกพลาด สมักร เขียนเป็น สมัก

2.1.4 การเขียนรูปของวรรณยุกต์ (ไม้เอก ไม้โท ไม้ตรี ไม้จัตวา) ผิด เช่น คนไทย เขียนเป็น คนไทย หลา เขียน เป็น ล่า

2.1.5 การเขียนตัวการันต์ผิด หรือไม่เขียนตัวการันต์ในคำที่มีตัวการันต์ เช่น ชื่อสัตย์ เขียนเป็น ชื่อสัตว์ ไพรชนีย์ เขียนเป็น ไพรชนียร์ สงกรานต์ เขียนเป็น สงกราน

2.1.6 การเขียนคำพ้องเสียง หรือคำที่ออกเสียงใกล้เคียงกัน มักจะเขียนสะกดผิด เช่น น่ารัก เขียนเป็น หน่ารัก

2.1.7 การเขียนสลับระหว่าง สระ ไ ใ เช่น ได เขียนเป็น ได ให้ เขียนเป็น ให้ ใคร เขียนเป็น ไคร

2.1.8 การเขียนสระลดรูป มักจะสะกดผิด เช่น เป็น เขียนเป็น เป็น เคย เขียน เป็น เคย

2.2 ปัญหาการใช้คำลักษณนาม ได้แก่ ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง เช่น ร่ม 1 คัน แมวคนเดียว เนื่องจากในภาษาเวียดนามมีคำลักษณนามน้อยกว่าภาษาไทย ซึ่งบางคำใช้เป็นคำเดียวกันทั้งหมด เช่น รถมอเตอร์ไซด์ มีด เครื่องบิน ฯลฯ ภาษาเวียดนามใช้คำลักษณนามว่า “อัน” และตำแหน่งของการวางคำลักษณนามในไวยากรณ์เวียดนามไม่ได้วางเช่นเดียวกับภาษาไทย นอกจากนี้ นักศึกษามักวางคำลักษณนาม เช่น หนึ่งตัวเสือ อีกทั้งภาษาเวียดนามไม่นิยมใช้คำลักษณนามในประโยค

2.3 ปัญหาการใช้คำสรรพนามผิด พบว่า การใช้คำสรรพนามที่นักศึกษามักใช้บ่อยครั้ง คือ คำว่า “มัน” เช่น การเรียนวิชาวัฒนธรรมมันทำให้หนูเข้าใจมากขึ้น อาหารไทยมันอร่อย เนื่องจาก “มัน” ในภาษาเวียดนามแปลว่าบุคคลที่ถูกพูดถึง สิ่งของที่ถูกพูดถึงและมีความหมายปานกลาง และนิยมใช้ในการสื่อสาร

2.4 ปัญหาการใช้คำกริยาที่ผิดความหมาย พบว่า นักศึกษามักใช้คำที่แสดงอาการหรือสภาพ หรือ เหตุการณ์ต่าง ๆ ผิดความหมาย เช่น ประเทศไทยก่อตั้งขึ้นเมื่อสมัยสุโขทัย (ประเทศไทยก่อตั้งขึ้นเมื่อสมัยสุโขทัย) เมื่อทำพ่อทำแม่ (เมื่อเป็นพ่อเป็นแม่) พ่อแม่หวังว่าลูกจะเป็นคนดี คนไทยไปตามศาสนาพุทธเป็นส่วนใหญ่ (คนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ)

จากแบบวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า ด้านปัญหาการใช้คำของนักศึกษาเวียดนาม 100 คน ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ การใช้คำกริยาที่ผิดความหมาย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 41 รองลงมาคือ การเขียนสะกดคำและการใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ไทย จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 31 รองลงมาคือ การใช้คำ

ลักษณะนามผิด จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 29 รองลงมาคือ การใช้สรรพนามผิด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22 ตามลำดับ

3. ปัญหาการใช้วลีที่มักพบในนักศึกษาเวียดนาม คือ การเรียงคำวลีผิดตำแหน่ง การใช้คำเกิน การใช้คำขาด และ การใช้สำนวนภาษาแม่ ดังนี้

- 3.1 การเรียงคำวลีผิดตำแหน่ง ซึ่งนักศึกษามักเรียงคำขยายอยู่ข้างหน้าคำที่ต้องการขยายเช่น ใหญ่บ้าน
- 3.2 การใช้คำเกิน ซึ่งนักศึกษามักเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในวลี เช่น ยังไม่ได้เคยได้เห็น ไม่รู้ไม่ทราบ
- 3.3 การใช้คำขาด ซึ่งนักศึกษามักขาดคำที่ทำให้วลีไม่สมบูรณ์ เช่น ผู้หญิงนั้น สองอาจารย์
- 3.4 การใช้สำนวนภาษาแม่ ซึ่งก่อนใช้ภาษาไทย นักศึกษามักใช้วิธีการแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาไทย ในการพูดหรือเขียน เช่น ติดรถ เสียท้อง เก่งพูด

จากแบบวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า ด้านปัญหาการใช้วลีของนักศึกษาเวียดนาม 100 คน ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ การเรียงคำวลีผิดตำแหน่ง จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 33 รองลงมาคือ การใช้สำนวนภาษาแม่ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมาคือ การใช้คำเกิน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22 รองลงมาคือ การใช้คำขาด จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ตามลำดับ

4. ปัญหาการใช้ประโยคที่พบในนักศึกษาเวียดนาม คือ การเรียงตำแหน่งของคำในประโยคผิด การขาดคำที่จำเป็น การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น และการใช้สำนวนภาษาแม่ ดังนี้

4.1 การเรียงตำแหน่งของคำในประโยคผิด ซึ่งนักศึกษามักจะเรียงตำแหน่งของคำกริยา คำวิเศษณ์ผิดตำแหน่ง เช่น แม่ให้ฉันเงิน เขาบ่อยตื่นสาย

4.2 การขาดคำที่จำเป็น ซึ่งนักศึกษามักขาดคำสำคัญที่จะทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไปหรือความหมายไม่สมบูรณ์ เช่น ฉันรู้สึกความสุข ถ้ามีโอกาส ฉันก็จะกลับที่กรุงเทพฯ อีก หนูเข้าใจมากขึ้นความรักและความเคารพนับถือพระมหากษัตริย์ของคนไทย

4.3 การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น ซึ่งนักศึกษามักเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นทำให้ประโยคดูฟุ่มเฟือยหรือทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เช่น เขาเก่งกว่าที่ฉัน ฉันสงสัยกังวลอยู่ในใจ

4.4 การใช้สำนวนภาษาแม่ ซึ่งก่อนใช้ภาษาไทย นักศึกษามักใช้วิธีการแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาไทยในการพูดหรือเขียน เช่น คุณป้าเปลี่ยนวิธีทำกับข้าวทำให้เรางัยกินขึ้น เธออายุเท่ากันกับฉัน ประชาชนที่บ้านจำรุ่งเป็นคนมีน้ำใจทำให้ฉันรู้สึกสนิทมาก

จากแบบวัดความสามารถการใช้หลักภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยพบว่า ด้านปัญหาการใช้ประโยคของนักศึกษาเวียดนาม 100 คน ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ การใช้สำนวนภาษาแม่ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 42 รองลงมาคือ การขาดคำที่จำเป็น จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38 รองลงมาคือ การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 35 รองลงมาคือ การเรียงตำแหน่งของคำในประโยคผิด จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 31 ตามลำดับ

อภิปรายผล

ปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในประเทศเวียดนามมี 4 ด้าน คือ 1. ปัญหาการออกเสียงภาษาไทย 2. ปัญหาการใช้คำในภาษาไทย 3. ปัญหาการใช้วลี และ 4. ปัญหาการใช้ประโยค ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่นักศึกษาเวียดนามมักออกเสียงผิด ได้แก่ /pr/, /phr/, /pV/, /phV/, /khw/ ซึ่งสาเหตุที่นักศึกษาออกเสียงเหล่านี้ผิดบ่อย ๆ เนื่องจากเป็นเสียงที่มีแต่ในภาษาไทยเท่านั้น ในภาษาเวียดนามมีแต่พยัญชนะควบกล้ำเสียงแท้ สอดคล้องกับที่ Huynh Van Phuc (2546) กล่าวว่า หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ส่วนในภาษาไทยมาตรฐาน หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นองค์ประกอบสำคัญของระบบเสียง มีทั้งหมด 11 เสียง ได้แก่ /pr/, /pV/, /phr/, /phV/, /tr/, /kr/, /kV/, /kw/, /khr/, /khV/, /khw/

เสียงพยัญชนะท้ายที่นักศึกษาเวียดนามมักออกเสียงผิด ได้แก่ /-n/, /-t/, /-k/, /-ŋ/ สอดคล้องกับที่ เจริญ หมาย เฟื่อง (2552) กล่าวว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะสะกดเสียง /-k/ มากที่สุด โดยออกเสียงผิดร้อยละ 51.52 และรองลงมาคือเสียง /-ŋ/ ผิดร้อยละ 23.56

เสียงสระที่นักศึกษาเวียดนามมักออกเสียงผิด ได้แก่ /ia/, /ua/, /ɕa/, /a/, /o/, /u/ สอดคล้องกับที่ เหยียน มาย เพื่อง (2552) กล่าวว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงสระ /ɕ/ มากที่สุด โดยออกเสียงผิดเป็นร้อยละ 68.32 รองลงมาได้แก่เสียง /uu/ ผิดร้อยละ 66.31 เสียง /oo/ ผิดร้อยละ 64.60 เสียง /ɔɔ/ ผิดร้อยละ 62.86 เสียง /ii/ ผิดร้อยละ 61.08 สระ /ee/ ผิดร้อยละ 59.40 และสระ /ɛɛ/ ผิดร้อยละ 57.46 ตามลำดับ

เสียงวรรณยุกต์ที่นักศึกษาเวียดนามมักออกเสียงผิด ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์โท โดย Huynh Van Phuc (2546) อธิบายว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ (เสียงวรรณยุกต์โท) ในภาษาไทยมาตรฐานไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นที่ระดับสูง หลังจากเริ่มต้นเสียงคงที่ หลังจากนั้นระดับเสียงลดลงอย่างรวดเร็ว จนท้ายพยางค์ ระดับ

2. ปัญหาในการใช้คำ ผู้วิจัยพบปัญหาการเขียนสะกดคำและการใช้คำผิดหลักไวยากรณ์ไทย การใช้คำลักษณะนาม การใช้สรรพนามผิด การใช้คำกริยาที่ผิดความหมาย สอดคล้องกับ ฟาน จองบินห์ (2552) กล่าวว่า นักศึกษาเวียดนามใช้คำผิดความหมายจำนวน 149 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.45 รองลงมาคือ ใช้คำผิดไวยากรณ์ จำนวน 73 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.25 รองลงมาคือ ใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน จำนวน 76 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.20 รองลงมาคือ ใช้คำฟุ่มเฟือย จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.10

3. ปัญหาการใช้วลีที่มักพบในนักศึกษาเวียดนาม คือ การเรียงคำวลีผิดตำแหน่ง การใช้คำเกิน การใช้คำขาด และ การใช้สำนวนภาษาแม่ สอดคล้องกับที่จินตนา พุทเมตตะ (2554) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในโครงการความร่วมมือทางวิชาการวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง พ.ศ. 2552 โดยพบจากงานเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเข้าร่วมโครงการว่า นักศึกษาใช้คำเกินคิดเป็นร้อยละ 30.67 ใช้สำนวนภาษาต่างประเทศคิดเป็นร้อยละ 26.63 ขาดคำที่จำเป็นคิดเป็นร้อยละ 23.61 และลำดับคำไม่ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 19.10

4. ปัญหาการใช้ประโยคที่พบในนักศึกษาเวียดนาม คือ การเรียงตำแหน่งของคำในประโยคผิด การขาดคำที่จำเป็น การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น และการใช้สำนวนภาษาแม่ เนื่องจากนักศึกษาเวียดนามคุ้นชินการเรียงประโยคแบบไวยากรณ์ภาษาเวียดนาม หรือบางครั้งใช้การแปลจากประโยคภาษาอังกฤษ เมื่อเรียนภาษาไทยจึงทำให้เรียงลำดับคำประโยคผิดมาก สอดคล้องกับ ฟาน จองบินห์ (2552) กล่าวว่า นักศึกษาเวียดนามใช้ประโยคภาษาไทยผิดทั้งสิ้น 359 ครั้ง โดยการลำดับคำในประโยคผิด พบจำนวน 109 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.88 รองลงมาคือ การใช้สำนวนภาษาแม่ จำนวน 73 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.68 รองลงมาคือ การใช้คำเกิน จำนวน 70 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.83

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในประเทศเวียดนาม ควรศึกษาความแตกต่างของนักศึกษารายภาคในประเทศเวียดนาม เพื่อให้สร้างบทเรียนหรือวิธีการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนเวียดนามในแต่ละภาคของประเทศเนื่องจากแต่ละภาคของประเทศเวียดนามมีความแตกต่างด้านการออกเสียงและบริบททางวัฒนธรรมไม่เหมือนกัน

เอกสารอ้างอิง

- คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2550). การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ-แนวคิด: เทคนิควิธีสอนโดยใช้ภาษาไทย. *โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- จินตนา พุทเมตตะ. (2554). การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในโครงการความร่วมมือทางวิชาการวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน พ.ศ. 2552. *วารสารศรีนครินทรวิโรฒวิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 3(5), 23-30.
- ฟาน จองบินห์. (2552). *การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม* [สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- วโรตม เตชศรีสุธี. (2022, 13 พฤษภาคม). *เรียนไทยในเวียดนาม*. The Cloud. <https://readthecloud.co/textbook-for-vietnamese-student/>
- วุฒิ กิม อวันห์. (2553). *การสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม* [สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ (Foundations of Teaching Thai as a Foreign Language)*. ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เหงียน มาย เฟื่อง. (2552). *ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม* [สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Brown, H. D. (2000). *Principles of Language Teaching and Learning* (4th ed.). Addison Wesley Longman.
- Huynh Van Phuc. (2546). *การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามกับภาษาไทยมาตรฐาน* [ปริญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. SWU IR. http://search.swu.ac.th/permalink/f/1912klb/ALEPH_MONO000273248
- Nguyen, K. Y. (2024). An approach to tackle pronunciation errors in Thai language among Vietnamese students by linguistic and speech recognition. *Proceedings of the 20th International Conference of the Asia Association of Computer-Assisted Language Learning (AsiaCALL 2023)*, 4(1), 85-93. https://doi.org/10.2991/978-94-6463-396-2_7